

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2020. szeptember 9.*

„Előzetes döntéshozatal – Menekültpolitika – A nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárások – 2013/32/EU irányelv – 46. cikk – Az Európai Unió Alapjogi Chartája – 47. cikk – Hatékony jogorvoslathoz való jog – Nemzetközi védelem iránti ismételt kérelmet elfogadhatatlanság miatt elutasító határozat elleni jogorvoslati kérelem – Jogorvoslati határidő – A közlés szabályai”

A C-651/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Conseil d'État (államtanács, Belgium) a Bírósághoz 2019. szeptember 2-án érkezett, 2019. augusztus 1-jei határozatával terjesztett elő a

JP

és

a **Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot tanácselnök, R. Silva de Lapuerta, a Bíróság elnökhelyettese (előadó), M. Safjan, L. Bay Larsen és N. Jääskinen bírák,

főtanácsnok: P. Pikamäe,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- JP képviseletében D. Andrien avocat,
- a belga kormány képviseletében C. Pochet, M. Van Regemorter és C. Van Lul, meghatalmazotti minőségben,
- a francia kormány képviseletében D. Dubois és A.-L. Desjonquères, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: francia.

– az Európai Bizottság képviselőjében M. Condou-Durande és A. Azema, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i 2013/32/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 180., 60. o.; helyesbítés: HL 2016. L 198., 50. o.) 46. cikkének, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 47. cikkének az értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet JP és a Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (a menekültekkel és hontalanokkal foglalkozó általános biztos, Belgium; a továbbiakban: általános biztos) közötti jogvita keretében terjesztették elő, amelynek tárgya ezen utóbbinak a JP által benyújtott, nemzetközi védelem iránti ismételt kérelem elfogadhatatlanságát megállapító határozata.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A 2013/32 irányelv (18), (20), (23), (25), (50) és (60) preambulumbekzdése szerint:

„(18) A tagállamoknak és a nemzetközi védelmet kérelmezőknek egyaránt az áll érdekében, hogy a megfelelő és teljes körű vizsgálat lefolytatásának sérelme nélkül a nemzetközi védelem iránti kérelmek ügyében a lehető legrövidebb időn belül határozat szülessen.

[...]

(20) Bizonyos pontosan meghatározott körülmények esetén, amikor valamely kérelem feltehetőleg megalapozatlan, [...] a tagállamok számára biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy felgyorsíthassák a vizsgálati eljárást, többek között úgy, hogy az eljárás egyes lépéseire rövidebb, de észszerű határidőt határoznak meg, ügyelve azonban arra, hogy a vizsgálat megfelelő és teljes körű legyen, és a kérelmező tekintetében ténylegesen érvényesüljenek az ezen irányelvben meghatározott alapelvek és biztosítékok.

[...]

(23) A fellebbezési eljárásokban – bizonyos feltételektől függően – a kérelmezők számára a nemzeti jog által arra feljogosított személy általi ingyenes jogi segítségnyújtást és képviselőt kell biztosítani. Továbbá, a kérelmezők számára az eljárás valamennyi szakaszában jogot kell biztosítani arra, hogy saját költséjükre a nemzeti jog alapján elfogadott vagy engedélyezett jogi tanácsadóval vagy egyéb tanácsadóval konzultáljanak.

[...]

(25) Annak érdekében, hogy [a menekültek helyzetére vonatkozó, 1967. január 31-i New York-i jegyzőkönyvvel (kihirdette: az 1989. évi 15. tvr.) kiegészített és módosított, a menekültek helyzetére vonatkozó, 1951. július 28-án Genfben aláírt egyezmény (*Recueil des traités des*

Nations unies [1954], 189. kötet, 150. o., 2545. sz.; kihirdette: az 1989. évi 15. tvr.) 1. cikke értelmében menekültként vagy kiegészítő védelemre jogosultként védelemre szoruló személyek pontosan azonosíthatóak legyenek, valamennyi kérelmező számára hatékony hozzáférést kell biztosítani az eljárásokhoz, az ügyük szempontjából szükséges tények bemutatása érdekében lehetővé kell tenni számukra az hatáskörrel rendelkező illetékes hatóságokkal való együttműködést, valamint és megfelelő kommunikációt, valamint és megfelelő eljárási garanciákat kell biztosítani számukra ahhoz, hogy ügyüket az eljárás valamennyi szakaszában folytathassák. A nemzetközi védelem iránti kérelmek vizsgálatára irányuló eljárásoknak továbbá a kérelmezők számára alapesetben biztosítaniuk kell legalább: az eljáró hatóság döntéséig a területen maradáshoz való jogot; az ügy bemutatásához a tolmácsolási szolgáltatáshoz való hozzáférés jogát, amennyiben a hatóságok általi meghallgatásra kerül sor; a lehetőséget az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztossága (a továbbiakban: az UNHCR) képviselőjével és a nemzetközi védelmet kérelmezők számára tanácsadást és segítséget biztosító szervezetekkel való kapcsolattartásra; a döntésről való megfelelő értesítéshez és az e döntésre vonatkozó ténybeli és jogi indokoláshoz fűződő jogot; a jogi vagy egyéb tanácsadóval folytatott konzultáció lehetőségét; az ahhoz fűződő jogot, hogy az eljárás döntő mozzanataikor jogi helyzetéről olyan nyelven kapjanak tájékoztatást, amelyet megért, vagy ésszerűen feltételezhető, hogy megért; valamint elutasító határozat esetén a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz való jogot.

[...]

(50) Az uniós jog egyik alapelvét tükrözi, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelmekkel [...] kapcsolatos határozatok bíróság előtti hatékony jogorvoslat tárgyát képezik.

[...]

(60) Ez az irányelv tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és szem előtt tartja a Charta által elismert elveket. Ezen irányelv biztosítani kívánja különösen az emberi méltóság teljes mértékű tiszteletben tartását, és elő kívánja mozdítani a Charta 1., 4., 18., 19., 21., 23., 24. és 47. cikkének alkalmazását, és ennek megfelelően kell végrehajtani.”

4 Ezen irányelv 11. cikke a következőket írja elő:

„(1) A tagállamok biztosítják a nemzetközi védelem iránti kérelmek ügyében hozott határozatok írásba foglalását.

(2) A tagállamok biztosítják továbbá, hogy egy menekült jogállásra és/vagy kiegészítő védelmi jogállásra irányuló kérelem elutasítása esetén a határozat tartalmazza a ténybeli és jogi indokolást, valamint írásbeli tájékoztatással kell szolgálnia arról is, hogy az elutasító határozatot hogyan lehet megtámadni.

[...]”

5 Az említett irányelv 12. cikkének (1) bekezdése szerint:

„Tekintettel a III. fejezetben megállapított eljárásokra, a tagállamok valamennyi kérelmező számára biztosítják az alábbi garanciákat:

[...]

e) a kérelmezőt ésszerű időn belül tájékoztatni kell az eljáró hatóság által kérelme ügyében hozott határozatról. Ha a kérelmezőt jogi vagy egyéb tanácsadó képviseli, a tagállamok választhatják azt, hogy a kérelmező helyett a jogi vagy egyéb tanácsadó részére kézbesítik a határozatot;

- f) a kérelmezőt – amennyiben nem segíti, vagy nem képviseli jogi vagy egyéb tanácsadó – olyan nyelven kell tájékoztatni az eljáró hatóság határozatának eredményéről, amelyet megért vagy észszerűen feltételezhetően megért. A tájékoztatásnak tartalmaznia kell azt is, hogy a 11. cikk (2) bekezdésének rendelkezései szerint az elutasító határozatot hogyan lehet írásban megtámadni.”
- 6 Ugyanezen irányelv 13. cikke (2) bekezdésének c) pontja értelmében a tagállamok előírhatják, hogy „a kérelmezők kötelesek tájékoztatni a hatáskörrel rendelkező hatóságokat mindenkor lakhelyükről vagy címükről, továbbá a legrövidebb időn belül azok megváltozásáról. A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a kérelmező minden értesítést csak az általa legutóbbiként megadott tartózkodási helyén vagy címén vehet át”.
- 7 A 2013/32 irányelv 20. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:
- „A tagállamok kérelemre ingyenes jogi segítségnyújtást és képviseletet biztosítanak az V. fejezetben előírt fellebbezési eljárásokban. [...]”
- 8 Ezen irányelv 22. cikke elismeri a nemzetközi védelem kérelmezőjének azon jogát, hogy az eljárás valamennyi szakaszában jogi segítségnyújtásban és képviseletben részesüljön.
- 9 Az említett irányelv 23. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:
- „A tagállamok kötelesek biztosítani, hogy az a nemzeti jogszabályok alapján a kérelmezőt segítő vagy képviselő – a nemzeti jog szerint jogosultsággal vagy engedéllyel rendelkező jogi vagy egyéb tanácsadó hozzáférhessen a kérelmező iratanyagában levő – a hozott vagy meghozandó határozat alapjául szolgáló – információkhoz.”
- 10 Ugyanezen irányelv 33. cikkének (2) bekezdése értelmében:
- „A tagállamok e cikk értelmében csak akkor minősíthetik elfogadhatatlannak a nemzetközi védelem iránti kérelmet, ha:
- [...]
- d) a kérelem ismételt kérelemnek minősül, amely esetében nem merültek fel új körülmények vagy tények, vagy a kérelmező nem adott elő ilyeneket annak megvizsgálásával kapcsolatban, hogy a kérelmező [a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2011. L 337., 9. o.)] értelmében nemzetközi védelemre jogosult személynek minősül-e;
- [...]”
- 11 A 2013/32 irányelv „Ismételt kérelem” címet viselő 40. cikke a következőképpen rendelkezik:
- „(1) Ha egy tagállamban egy személy nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, és ezt követően ugyanabban a tagállamban további előterjesztéseket vagy ismételt kérelmet nyújt be, a tagállam ezeket a további előterjesztéseket vagy az ismételt kérelem elemeit a korábbi kérelem elbírálásának vagy a felülvizsgálat, illetve fellebbezés alatt álló határozat elbírálásának keretei között bírálja el, amennyiben a hatáskörrel rendelkező hatóságok e keretek között számításba vehetik és mérlegelhetik a további előterjesztések vagy ismételt kérelem valamennyi elemét.

(2) A nemzetközi védelem iránti kérelemnek a 33. cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján történő elfogadhatóságát megállapító határozat meghozatal[a] céljából az ismételt nemzetközi védelem iránti kérelmet mindenekelőtt előzetes elfogadhatósági vizsgálatnak kell alávetni a tekintetben, hogy felmerültek-e, vagy a kérelmező előadott-e olyan, a vizsgálattal kapcsolatos új körülményeket vagy tényeket, amelyek alapján a kérelmező a [2011/95] irányelv értelmében nemzetközi védelemre jogosultnak minősül.

(3) Amennyiben a (2) bekezdésben említett előzetes elfogadhatósági vizsgálat megállapítja, hogy olyan új körülmények vagy tények merültek fel, vagy a kérelmező olyan új körülményeket vagy tényeket adott elő, amelyek jelentősen növelik annak valószínűségét, hogy a [2011/95] irányelv értelmében a kérelmező nemzetközi védelemre jogosult személynek minősül, a kérelmet a II. fejezettel összhangban tovább kell vizsgálni. A tagállamok az ismételt kérelem további vizsgálatának más okait is meghatározhatják.

(4) A tagállam rendelkezhet úgy, hogy csak azokban az esetekben vizsgálja tovább a kérelmet, ha az érintett kérelmező rajta kívül álló ok miatt az előző eljárásban nem volt képes az e cikk (2) és (3) bekezdésében meghatározott helyzeteket kihasználni, különösen a 46. cikk alapján a hatékony jogorvoslathoz fűződő jogának gyakorlása útján.

(5) Amennyiben az ismételt kérelmet e cikk értelmében nem vizsgálják tovább, a 33. cikk (2) bekezdésének d) pontjával összhangban elfogadhatatlannak minősül.

(6) Az e cikkben említett eljárás akkor is alkalmazható, ha:

- a) egy eltartott személy kérelmet nyújtott be azt követően, hogy a 7. cikk (2) bekezdésével összhangban hozzájárult ahhoz, hogy ügye az ő nevében benyújtott kérelem részét képezze; és/vagy
- b) egy nem házas kiskorú kérelmet nyújt be azt követően, ahogy a 7. cikk (5) bekezdésének c) pontjával összhangban a nevében kérelmet nyújtottak be.

A fenti esetekben a (2) bekezdésben említett előzetes elfogadhatósági vizsgálat során meg kell vizsgálni, hogy vannak-e olyan, az eltartott vagy a nem házas kiskorú helyzetével kapcsolatos tények, amelyek indokolják a külön kérelem benyújtását.

(7) Amennyiben egy, [az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 180., 31. o.; helyesbítés: HL 2018. L 33., 6. o.)] szerinti átadási határozat hatálya alá tartozó személy az átadó tagállamban további előterjesztéseket vagy ismételt kérelmet nyújt be, ezen előterjesztéseket vagy ismételt kérelmeket az említett rendelet szerinti felelős tagállam vizsgálja meg ezen irányelvvel összhangban.”

12 Ezen irányelv 46. cikkének (1) és (4) bekezdése értelmében:

„(1) A tagállamok biztosítják a kérelmezők részére a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz való jogot az alábbiakkal szemben:

a) a nemzetközi védelem iránti kérelem ügyében hozott határozat tárgyában, beleértve, ha a határozat:

[...]

ii. a 33. cikk (2) bekezdése alapján a kérelem elfogadhatatlanságát állapítja meg;

[...]

[...]

(4) A tagállamok meghatározzák a kérelmező által az (1) bekezdés szerinti hatékony jogorvoslathoz fűződő jog gyakorlásához szükséges észszerű határidőket és egyéb szabályokat. E határidők nem tehetik lehetetlenné vagy nem nehezíthetik meg túlságosan a joggyakorlást.”

A belga jog

- 13 A loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers-nek (a külföldieknek az ország területére történő beutazásáról, tartózkodásáról, letelepedéséről és kiutasításáról szóló, 1980. december 15-i törvény; *Moniteur belge*, 1980. december 31., 14584. o.) az alapügy tényállására alkalmazandó változata (a továbbiakban: 1980. december 15-i törvény) a 39/2. cikkének 1. §-ában a következőképpen rendelkezik:

„A Conseil [du contentieux des étrangers (külföldiekkel kapcsolatos jogi ügyekben eljáró bíróság)] a menekültekkel és hontalanokkal foglalkozó általános biztos határozata ellen benyújtott jogorvoslati kérelmekről ítélettel határoz.

[...]”

- 14 Az 1980. december 15-i törvény 39/57. cikke szerint:

„1. § A 39/2. cikkben említett jogorvoslati kérelmeket keresettel kell benyújtani az azzal megtámadott határozat közlésétől számított harminc napon belül.

A keresetet az azzal megtámadott határozat közlésétől számított tíz napon belül kell benyújtani:

[...]”

3. amennyiben a jogorvoslati kérelem az 57/6. cikk 3. §-ának (1) bekezdésében foglalt, elfogadhatatlanságot megállapító határozat ellen irányul. A keresetet mindazonáltal a jogorvoslati kérelemmel érintett határozat közlését követő öt napon belül kell benyújtani, amennyiben az 57/6. cikk 3 § a (1) bekezdésének 5° pontja alapján hozott elfogadhatatlanságot megállapító határozatról van szó, és a külföldi a kérelme időpontjában a 74/8. cikkben és a 74/9. cikkben említett meghatározott helyen található vagy öt a kormányra bízták.

[...]

2. § A jogorvoslati kérelem benyújtására nyitva álló, az 1. §-ban említett határidő kezdete:

[...]

2. amennyiben a közlés ajánlott levél vagy egyszerű levél útján történik, a levél postai szolgáltatónak való átadását követő harmadik munkanap, kivéve, ha a címzett bizonyítja az ellenkezőjét;

[...]

A lejárat napja a határidőbe beszámít. Ha azonban e nap szombatra, vasárnapra vagy ünnepnapra esik, a határidő a következő munkanapon jár le.

[...]”

15 E törvény 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Az a külföldi, aki az 50. cikk 3. §-ának megfelelően nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújt be, köteles belgiumi lakcímet választani.

Lakcímválasztás hiányában úgy kell tekinteni, hogy a kérelmező a menekültekkel és hontalanokkal foglalkozó általános biztos hivatalát választotta lakcímnek.

[...]

A választott lakcím bármely módosítását ajánlott levélben közölni kell [az általános biztossal] és [a külföldieknek az ország területére való beutazása, tartózkodása, letelepedése és kiutasítása tekintetében hatáskörrel rendelkező miniszterrel].

A személyes közlés sérelme nélkül, a választott lakcímen ajánlott levélben vagy tértivevényes levélben történő valamennyi közlés érvényes. Amennyiben a külföldi az ügyvédjének címét választotta lakcímként, a közlés érvényes fax útján, vagy bármely más, királyi rendelet által engedélyezett közlési mód útján.

[...]”

16 Az említett törvény 57/6. cikkének 3. §-a a következőképpen rendelkezik:

„Az [általános biztos] elfogadhatatlannak nyilváníthatja a nemzetközi védelem iránti kérelmet, amennyiben:

[...]

5. a kérelmező nemzetközi védelem iránti ismételt kérelmet nyújt be, amelyre vonatkozóan az 57/6/2. cikk értelmében vett új tény vagy körülmény nem merül fel és illet a kérelmező sem terjeszt elő;

[...]”

17 Ugyanezen törvény 57/6/2. cikkének 1. §-a értelmében „[az általános biztos] a miniszter vagy megbízottja által az 51/8. cikk alapján továbbított ismételt kérelem kézhezvételét követően soron kívül megvizsgálja, hogy új tények vagy körülmények felmerülnek-e, vagy a kérelmező előterjeszt-e ilyeneket, amelyek jelentősen növelik annak valószínűségét, hogy az említett személy a 48/3. cikk értelmében menekültként történő elismerését kérelmezheti vagy a 48/4. cikk értelmében kiegészítő védelmet igényelhet. E tények vagy körülmények hiányában [az általános biztos] a kérelmet elfogadhatatlannak nyilvánítja”.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

18 Az alapügy felperese az első menedékjog iránti kérelmének elutasítását követően benyújtott egy második nemzetközi védelem iránti kérelmet, amelyet az általános biztos a 2018. május 18-i határozatában az 1980. december 15-i törvény 57/6/2. cikke alapján elfogadhatatlannak nyilvánított (a továbbiakban: vitatott határozat).

19 Mivel az alapügy felperese a nemzeti jog alapján nem választott Belgiumban lakcímet, a vitatott határozatot 2018. május 22-én, kedden a menekültekkel és hontalanokkal foglalkozó általános biztos székhelyére kézbesített ajánlott levélben közölték.

- 20 Az e határozat elleni jogorvoslati kérelem benyújtására nyitva álló tíznapos határidő a belga jog szerint a levél postai szolgáltatónak való átadását követő harmadik munkanapon, azaz 2018. május 25-én, pénteken kezdődött. Mivel e határidő lejártának napja vasárnap volt, azt 2018. június 4-ére, hétfőre halasztották.
- 21 Az alapügy felperese 2018. május 30-án megjelent az általános biztos székhelyén, és ebben az időpontban visszaigazolta a vitatott határozatra vonatkozó ajánlott levél kézhezvételét.
- 22 Az alapügy felperese 2018. június 7-én keresetet indított e határozattal szemben a Conseil du contentieux des étrangers (külföldiekkel kapcsolatos jogi ügyekben eljáró bíróság, Belgium) előtt. E bíróság a 2018. október 9-i ítéletében e keresetet késedelmes jellege miatt elutasította.
- 23 Az alapügy felperese 2018. október 18-án ezen ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett a kérdést előterjesztő bíróság, a Conseil d'État (államtanács, Belgium) elé.
- 24 E körülmények között a Conseil d'État (államtanács) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„A [2013/32 irányelv] irányelv 46. cikkét, amely szerint a kérelmezőknek hatékony jogorvoslathoz való jogot kell biztosítani a »nemzetközi védelem iránti kérelem ügyében« hozott határozat tárgyában, és [a Charta] 47. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti eljárási szabály, mint az [1980. december 15-i törvény] 51/2. cikkével, 57/6. cikke 3. §-a (1) bekezdésének 5. pontjával és 57/6/2. cikkének 1. §-ával összefüggésben értelmezett 39/57. cikke, amely a közigazgatási határozat közlésétől számított tíz »naptári« napban határozza meg a harmadik országbeli állampolgár által benyújtott nemzetközi védelem iránti ismételt kérelem elfogadhatatlanságát megállapító határozat elleni jogorvoslati kérelem benyújtására nyitva álló határidőt, különösen, ha a határozatot a menekültekkel és hontalanokkal foglalkozó általános biztos hivatala címére kézbesítették, amelyet törvényi »vélelemlél« fogva a felülvizsgálatot kérelmező választott lakcímének kell tekinteni?»

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

- 25 A kérdést előterjesztő bíróság a kérdésével lényegében arra vár választ, hogy a 2013/32 irányelvnek a Charta 47. cikkével összefüggésben értelmezett 46. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely a nemzetközi védelem iránti ismételt kérelem elfogadhatatlanságát megállapító határozattal szemben benyújtott jogorvoslati kérelmet az ilyen határozat közlésétől számított tíznapos, a munkaszüneti napokat és a szabadnapokat is magában foglaló jogvesztő határidőhöz köti abban az esetben is, ha az érintett kérelmező e tagállamban nem választott lakcímet, és így e közlésre az említett kérelmek vizsgálatára hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság székhelyén kerül sor.
- 26 A 2013/32 irányelv 46. cikkének (1) bekezdése előírja a tagállamok számára, hogy biztosítsák a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz való jogot a nemzetközi védelem iránti kérelmet elutasító határozattal szemben, ideértve az olyan határozatokat is, amelyek a kérelem elfogadhatatlanságát állapítják meg.
- 27 A 2013/32 irányelv 46. cikkében előírt jogorvoslat jellemzőit a Charta 47. cikkével összhangban kell meghatározni, amelynek értelmében mindenkinek, akinek az Unió joga által biztosított jogait és szabadságait megsértették, joga van a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz az említett cikkben előírt feltételek mellett (2018. október 18-i E. G. ítélet, C-662/17, EU:C:2018:847, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

Az illetékes hatóság székhelyén történő közlésről

- 28 Először is meg kell vizsgálni, hogy a 2013/32 irányelv 46. cikkével ellentétes-e az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében azon határozatokat, amelyek az érintett tagállamban választott lakóhellyel nem rendelkező, nemzetközi védelmet kérelmező személyeket érintik, az ilyen kérelmek vizsgálatára hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság székhelyén közlik, és az ilyen közléssel megkezdődik az e határozatokkal szemben előterjeszhető jogorvoslati kérelmek jogszabályi határideje.
- 29 A nemzetközi védelem iránti kérelmekre vonatkozó határozatoknak az érintett kérelmezőkkel való közlése alapvető fontosságú a hatékony jogorvoslathoz való joguk biztosítása érdekében, mivel az lehetővé teszi e kérelmezők számára, hogy tudomást szerezzenek e határozatokról, és adott esetben, ha a közölt határozat elutasító, azt a nemzeti jogban előírt jogorvoslati határidőn belül bíróság előtt megtámadják.
- 30 Bár a 2013/32 irányelv a (25) preambulumbekzdésében megemlíti, hogy el kell ismerni a nemzetközi védelmet kérelmezők számára a kérelmükre vonatkozó határozatok megfelelő közléséhez való jogot, ezen irányelv nem írja elő az e határozatok közlésére vonatkozó konkrét szabályokat.
- 31 Egyrészt ugyanis a 2013/32 irányelv a 11. cikkének (1) és (2) bekezdésében annak előírására szorítkozik, hogy a tagállamok biztosítják, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelmekre vonatkozó határozatokat és az elutasító határozatokkal szembeni jogorvoslati lehetőségeket írásban közöljék az érintett kérelmezőkkel. Másrészt az irányelv az általa e kérelmezők javára előírt garanciák között, a 12. cikkének e) és f) pontjában további pontosítás nélkül csupán megemlíti először is azt, hogy a kérelmezőt észszerű időn belül tájékoztatni kell az eljáró hatóság által kérelme ügyében hozott határozatról, és másrészt azt, hogy a kérelmezőt olyan nyelven kell tájékoztatni az eljáró hatóság határozatának eredményéről, amelyet megért, valamint jogorvoslati lehetőséget kell biztosítani az elutasító határozattal szemben az említett irányelv 11. cikke (2) bekezdésének rendelkezései szerint.
- 32 Ezenfelül meg kell állapítani, hogy a 2013/32 irányelv 13. cikke (2) bekezdésének c) pontja lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy a nemzetközi védelmet kérelmezők számára a tartózkodási helyük vagy a lakcímük megjelölésére vonatkozó kötelezettséget írjanak elő a kérelmükkel kapcsolatos tájékoztatás céljából. Ezen irányelvnek azonban egyetlen rendelkezése sem írja elő azt, hogy az e lehetőséggel élő tagállamoknak milyen következményeket kell alkalmazniuk abban az esetben, ha az említett tájékoztatás céljából nem jelöltek meg ilyen tartózkodási helyet vagy lakcímet.
- 33 Végezetül a 2013/32 irányelv 46. cikkének (4) bekezdése a tagállamokra bízta azon szabályok meghatározását, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a nemzetközi védelmet kérelmezők gyakorolhassák a hatékony jogorvoslathoz való jogukat.
- 34 Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az adott területre vonatkozó uniós szabályozás hiányában a jogalanyok számára biztosított jogok védelmének biztosítására irányuló bírósági felülvizsgálatra vonatkozó eljárási szabályok meghozatala az eljárási autonómia elve alapján az egyes tagállamok belső jogrendjébe tartozik, azzal a feltétellel azonban, hogy e szabályok nem lehetnek kedvezőtlenebbek a hasonló jellegű belső jogi helyzetekre vonatkozókhöz képest (az egyenértékűség elve), és nem tehetik gyakorlatilag lehetetlenné vagy rendkívül nehezzé az uniós jog által biztosított jogok gyakorlását (a tényleges érvényesülés elve) (2020. március 19-i LH [Tomba] ítélet, C-564/18, EU:C:2020:218, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 35 Következésképpen a nemzetközi védelem iránti kérelmekkel kapcsolatos határozatok közlésére vonatkozó eljárási szabályok – az egyenértékűség és a tényleges érvényesülés elvének tiszteletben tartása mellett – főszabály szerint a tagállamok eljárási autonómiájának körébe tartoznak.

- 36 Ami először is az egyenértékűség elvét illeti, a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy annak tiszteletben tartása azt követeli meg, hogy a nemzeti jog megsértésén alapuló kereseteket azonos módon kezeljék az uniós jog megsértésén alapuló hasonló jogorvoslatokkal (2018. szeptember 26-i Staatssecretaris van Veiligheid en justitie [A fellebbezés felfüggesztő hatálya] ítélet, C-180/17, EU:C:2018:775, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 37 Így egyrészt be kell azonosítani az összehasonlítható eljárásokat vagy kereseteket, és másrészt meg kell határozni, hogy a nemzeti jogra alapított kereseteket kedvezőbben kezelik-e, mint az azon jogok védelmével összefüggő kereseteket, amelyek a magánszemélyeket az uniós jog alapján illetik meg (2018. szeptember 26-i Staatssecretaris van Veiligheid en justitie [A fellebbezés felfüggesztő hatálya] ítélet, C-180/17, EU:C:2018:775, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 38 A keresetek összehasonlítható jellegét illetően az alkalmazandó eljárási szabályokról közvetlen ismeretekkel rendelkező nemzeti bíróság feladata, hogy megvizsgálja, hogy az érintett keresetek tárgyukat, indokaikat és lényeges elemeiket tekintve hasonlóak-e (2018. szeptember 26-i Staatssecretaris van Veiligheid en justitie [A fellebbezés felfüggesztő hatálya] ítélet, C-180/17, EU:C:2018:775, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 39 A keresetekre vonatkozó hasonló bánásmódot illetően emlékeztetni kell arra, hogy minden olyan esetben, amikor felmerül a kérdés, hogy az uniós jogon alapuló keresetekkel kapcsolatos valamely nemzeti eljárási rendelkezés kedvezőtlenebb-e, mint azok, amelyek a hasonló nemzeti keresetekre vonatkoznak, azt kell megvizsgálnia a nemzeti bíróságnak, hogy milyen az érintett szabályoknak az egész eljárásban betöltött helye, hogyan zajlik az említett eljárás, és melyek e szabályok sajátosságai a különböző nemzeti fórumok előtt (2018. szeptember 26-i Staatssecretaris van Veiligheid en justitie [A fellebbezés felfüggesztő hatálya] ítélet, C-180/17, EU:C:2018:775, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 40 A jelen ügyben az alapügy felperese arra hivatkozik, hogy az alapügy tárgyát képező nemzeti szabályozás sérti az egyenértékűség elvét, mivel egyrészt a Conseil d'État (államtanács) ítélkezési gyakorlata – a menekültügy esetét kivéve – nem utal arra, hogy abban az esetben, ha a nemzeti jog értelmében választottnak tekintendő lakcímként a nemzeti hatóság székhelyén történik a közlés, ez jogvesztő határidőt indíthat meg, és másrészt ezen ítélkezési gyakorlat szerint az olyan jogi aktus esetében, amelyet nem kell közzétenni vagy közölni, a jogi aktusról való megfelelő tudomásszerzés indítja meg a jogorvoslati határidőt.
- 41 A kérdést előterjesztő bíróságnak kell a Bíróságnak a jelen ítélet 36–39. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlata fényében megvizsgálnia, hogy az alapügy tárgyát képező nemzeti szabályozás tiszteletben tartja-e az egyenértékűség elvét.
- 42 Másodszor a tényleges érvényesülés elvére vonatkozó feltételnek az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló nemzeti szabályozás általi tiszteletben tartását illetően emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint minden esetben, amikor felmerül a kérdés, hogy egy nemzeti eljárási rendelkezés lehetetlenné vagy rendkívül nehézé teszi-e az uniós jog alkalmazását, meg kell vizsgálni, hogy milyen e rendelkezésnek a különböző nemzeti hatóságok előtti teljes eljárásban betöltött helye, valamint alkalmazása és sajátosságai. Ebből a szempontból adott esetben különösen a védelemhez való jog védelmét, a jogbiztonság elvét és az eljárás szabályos lefolytatását kell figyelembe venni (2018. október 24-i XC és társai ítélet, C-234/17, EU:C:2018:853, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 43 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy az olyan nemzeti eljárási szabály, amely előírja, hogy amennyiben a nemzetközi védelmet kérelmező személy nem választott lakóhelyet, az őt érintően elfogadott határozatot az e kérelmek vizsgálatára hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság székhelyén

közlük, és e közlés megindítja az említett határozattal szembeni jogorvoslat benyújtására vonatkozóan a nemzeti jog által előírt határidőt, főszabály szerint igazolható a jogbiztonsághoz és a nemzetközi védelem iránti kérelmek vizsgálatára irányuló eljárás megfelelő lefolytatásához kapcsolódó indokokkal.

- 44 Ilyen szabály hiányában ugyanis nem közölhetők hivatalosan és nem válhatnak ki joghatásokat az olyan határozatok, amelyek olyan kérelmezőket érintenek, akik nem választottak lakcímet. Ezenfelül, ha az említett hatóság székhelyén történő közlés nem indítaná meg az e kérelmezőkre vonatkozó határozatokkal kapcsolatban előírt jogorvoslati határidőket, e határozatok a bíróság előtt időbeli korlátozás nélkül vitathatók lennének, vagy akár soha nem válnának jogerőssé, így az illetékes nemzeti hatóságok nem vonhatnák le a szükséges következtetéseket a negatív határozatokból, többek között az érintett kérelmezők tartózkodását illetően.
- 45 Ezenfelül amint arra a belga kormány írásbeli észrevételeiben rámutatott, az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló nemzeti szabályozás az olyan kérelmezők számára, akik nem tudnak biztos postai címet megadni az illetékes hatóságoknak, lehetővé teszi e jelentős probléma megoldását, mivel e kérelmezők számára olyan jogi mechanizmust biztosít, amely lehetővé teszi, hogy a rájuk vonatkozó határozatokat, idézéseket és egyéb információkéréseket olyan biztonságos helyen bocsássák a rendelkezésükre, amelyen főszabály szerint már jártak. Ebből a szempontból az ilyen szabályozás megkönnyíti e kérelmezők hatékony jogorvoslathoz való jogának a gyakorlását, és hozzájárul a védelemhez való joguk tiszteletben tartásához.
- 46 E szabályozás azonban csak azzal a kettős feltétellel járhat ilyen hatással, hogy először is a kérelmezőt megfelelően tájékoztatni kell arról, hogy amennyiben nem közöl az érintett tagállamban található lakcímet, a nemzetközi védelem iránti kérelmének vizsgálata keretében az illetékes közigazgatási szerv által a számára küldött leveleket a menekültekkel és hontalanokkal foglalkozó általános biztos székhelyére küldik, és másrészt az e székhelyhez való hozzáférés feltételei az említett levelek átvételét nem tehetik rendkívül nehézé.
- 47 A fentiekből az következik, hogy a 2013/32 irányelv 46. cikkével nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében az olyan határozatokat, amelyek olyan, nemzetközi védelmet kérelmező személyeket érintenek, akik nem választottak lakcímet az érintett tagállamban, az e kérelmek vizsgálatára hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság székhelyén közlik, feltéve, hogy először is e kérelmezőket tájékoztatják arról, hogy amennyiben a kérelmükre vonatkozó határozat közlése céljából nem választottak lakcímet, az e kérelmek vizsgálatára hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság székhelyét tekintik az e célból megjelölt címnek, és másodsor az említett kérelmezőknek az e székhelyhez való hozzáférése vonatkozó feltételek nem nehezítik meg túlzottan azt, hogy ezen utóbbiak megkapják az őket érintő határozatokat, valamint harmadszor tiszteletben tartják az egyenértékűség elvét. A kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia, hogy az alapügy tárgyát képező nemzeti gyakorlat megfelel-e ezeknek a követelményeknek.

A munkaszüneti napokat és a szabadnapokat is magában foglaló tíznapos jogvesztő jogorvoslati határidőről

- 48 Másodsor azt kell megvizsgálni, hogy a 2013/32 irányelv 46. cikkével ellentétes-e az olyan nemzeti szabályozás, amely a munkaszüneti napokat és a szabadnapokat is magában foglaló tíznapos jogvesztő határidőt ír elő a nemzetközi védelem iránti ismételt kérelem elfogadhatatlanságát megállapító határozat elleni jogorvoslati kérelem előterjesztésére vonatkozóan.
- 49 A 2013/32 irányelv 46. cikkének (4) bekezdése a tagállamokra bízta annak feladatát, hogy észszerű határidőt írjanak elő annak érdekében, hogy a nemzetközi védelmet kérelmezők gyakorolhassák a hatékony jogorvoslathoz való jogukat, és előírja, hogy az előírt határidők nem tehetik lehetetlenné vagy rendkívül nehézé a jog gyakorlását.

- 50 Amint az a jelen ítélet 34. pontjából kitűnik, a nemzetközi védelem iránti eljárás keretében a jogorvoslati határidők meghatározása főszabály szerint a tagállamok eljárási autonómiájának körébe tartozik, az egyenértékűség és a tényleges érvényesülés elvének a tiszteletben tartása mellett.
- 51 A jelen ügyben, ami először is az egyenértékűség elvének tiszteletben tartását illeti, az alapügy felperese arra hivatkozik, hogy az olyan nemzeti szabályozás, amely a nemzetközi védelem iránti ismételt kérelem elfogadhatatlanságát megállapító határozat elleni jogorvoslati kérelemre vonatkozó határidőt a munkaszüneti napokat és a szabadnapokat is magában foglaló tíznapos időtartamban határozza meg, sérti ezt az elvet, mivel a nemzeti jog szerint egyrészt a külföldiek beutazására, tartózkodására, letelepedésére és kiutasítására vonatkozó törvények alapján elfogadottaktól eltérő egyéb egyedi hatályú közigazgatási határozatok megsemmisítése iránti kereseteket az érintett határozat közzétételétől, közlésétől vagy az arról való tudomásszerzéstől számított 60 napos határidőn belül kell benyújtani, és másrészt a menedékjogot kérelmezők fogadását érintően elfogadott határozatokkal szemben a munkaügyi bíróság előtt a határozat közlésétől számított három hónapos határidőn belül lehet jogorvoslati kérelemmel élni.
- 52 A kérdést előterjesztő bíróságnak kell a Bíróságnak a jelen ítélet 36–39. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlata alapján megvizsgálnia, hogy tiszteletben tartja-e az egyenértékűség elvét az alapügy tárgyát képező nemzeti szabályozás abban a tekintetben, hogy egyrészt tíznapos határidőt ír elő a jogorvoslati kérelem benyújtására, és másrészt e határidő magában foglalja a munkaszüneti napokat és a szabadnapokat is.
- 53 Másodsor, a tényleges érvényesülés elvét illetően emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság a jogbiztonság érdekében elismerte az észszerű mértékben meghatározott jogvesztő jellegű keresetindítási határidők uniós joggal való összeegyeztethetőségét, mivel az ilyen határidők nem teszik gyakorlatilag lehetetlenné vagy nem nehezítik meg rendkívüli mértékben az uniós jogrend által biztosított jogok gyakorlását. A Bíróság azt is megállapította, hogy a tagállamok feladata az uniós jog hatálya alá tartozó nemzeti rendelkezésekben szereplő határidők meghatározása, különösen arra való tekintettel, hogy a meghozandó határozatok mennyire jelentősek az általuk érintett személyek számára, mennyire bonyolultak az alkalmazandó eljárások és rendelkezések, hány személyt érinthetnek, illetve milyen egyéb köz- és magánérdekeket kell figyelembe venni (2009. október 29-i Pontin ítélet, C-63/08, EU:C:2009:666, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 54 E tekintetben az, hogy a nemzetközi védelem iránti ismételt kérelem elfogadhatatlanságát megállapító határozatokkal szembeni jogorvoslati kérelemre rövidebb határidő vonatkozik, megfelel a nemzetközi védelem iránti kérelmek gyors feldolgozására irányuló célkitűzésnek, amely a 2013/32 irányelv (18) preambulumbekzdése szerint a tagállamoknak is, és az ilyen védelmet kérelmezőknek is az érdekében áll.
- 55 Ezenfelül az ilyen jogorvoslati határidők rövidítése, mivel biztosítja az nemzetközi védelem iránti, elfogadhatatlan kérelmek gyorsabb kezelését, lehetővé teszi az olyan személyek által előterjesztett kérelmek hatékonyabb feldolgozását, akik megalapozottan részesülhetnek menekültstátuszban (lásd ebben az értelemben: 2011. július 28-i Samba Diouf ítélet, C-69/10, EU:C:2011:524, 65. pont), és ezért hozzájárul a nemzetközi védelem iránti kérelmek vizsgálatára irányuló eljárás megfelelő lefolytatásához.
- 56 Így az olyan nemzeti szabályozás, amely előírja, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelem elfogadhatatlanságát megállapító határozat elleni jogorvoslati kérelem határideje tíz nap, beleértve a munkaszüneti napokat és a szabadnapokat is, főszabály szerint igazolható a 2013/32 irányelv gyorsaságra irányuló célkitűzésére, a jogbiztonság elvére és a nemzetközi védelem iránti kérelmek vizsgálatára irányuló eljárás megfelelő lefolytatására tekintettel.

- 57 Amint azonban a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, a tényleges érvényesülés elve követelményeinek tiszteletben tartása érdekében e határidőnek ténylegesen elegendőnek kell lennie a hatékony jogorvoslati kérelem előkészítéséhez és benyújtásához (lásd ebben az értelemben: 2013. szeptember 26-i Texdata Software ítélet, C-418/11, EU:C:2013:588, 80. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 58 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy egyrészt minden nemzetközi védelem iránti ismételt kérelmet megelőzőtt egy olyan első kérelem, amelyet jogerősen elutasítottak, és amelynek keretében az illetékes hatóság kimerítő vizsgálatot végzett annak megállapítása érdekében, hogy az érintett kérelmező megfelel-e a nemzetközi védelemben való részesüléshez szükséges feltételeknek. Másrészt az elutasító határozat jogerőre emelkedését megelőzően e kérelmezőt megilleti a határozat elleni jogorvoslat joga.
- 59 Ebben az összefüggésben meg kell jegyezni, hogy – amint az a 2013/32 irányelv 40. cikkéből kitűnik – a nemzetközi védelem iránti ismételt kérelem célja az, hogy az érintett kérelmező az előző kérelem keretében megvizsgáltakhoz képest új információkat vagy tényeket terjesszen elő, amelyek jelentősen növelik annak valószínűségét, hogy e kérelmező teljesíti a nemzetközi védelemre jogosultként való elismeréshez szükséges feltételeket. Ha az ilyen kérelem előzetes vizsgálata azt mutatja, hogy ilyen új információk vagy tények merültek fel, vagy a kérelmező ilyen új információkra vagy tényekre hivatkozott, a kérelmet ezen irányelv II. fejezete rendelkezéseinek megfelelően tovább kell vizsgálni. Ezzel szemben, ha ezen előzetes vizsgálat nem tár fel ilyen információkat vagy tényeket, az említett kérelmet ezen irányelv 33. cikke (2) bekezdésének d) pontja alapján elfogadhatatlannak nyilvánítják.
- 60 Így annak a bíróságnak, amelyhez a nemzetközi védelem iránti ismételt kérelmet elfogadhatatlannak nyilvánító határozattal szemben jogorvoslati kérelmet nyújtottak be, annak vizsgálatára kell szorítkoznia, hogy az illetékes hatóság döntésével ellentétben e kérelem előzetes vizsgálata az előző pont értelmében vett új információkat vagy tényeket tár-e fel. Ebből következik, hogy az e bírósághoz benyújtott keresetlevelében a kérelmezőnek lényegében annak bizonyítására kell szorítkoznia, hogy megalapozottan véli úgy, hogy a korábbi kérelmében vizsgáltakhoz képest új információk vagy tények állnak fenn.
- 61 Következésképpen az ilyen kereset keretében a keresetlevél tartalma nemcsak az előző pontban hivatkozott információkra korlátozódik, hanem szorosan kapcsolódik az elutasító határozat alapjául szolgáló ismételt kérelem tartalmához is, így ellentétben azzal, amit az alapügy felperese az írásbeli észrevételeiben állít, az ilyen keresetlevél megfogalmazása nem mutat *a priori* olyan különös bonyolultságot, amely a munkaszüneti napokat és a szabadnapokat is magában foglaló, tíznapos határidőt meghaladó határidőt tenne szükségessé.
- 62 Másodszor emlékeztetni kell arra, hogy a 2013/32 irányelv 46. cikkében előírt bírósági jogorvoslat keretében a felpereseket bizonyos különleges eljárási jogok illetik meg, és ezek közé tartozik többek között – amint az a 2013/32 irányelvnek a (23) preambulumbekzdésével összefüggésben értelmezett 20. és 22. cikkéből kitűnik – a jogi segítségnyújtás és az ingyenes képviselőlet lehetősége, valamint a jogi tanácsadás igénybe vétele. Ezenfelül az említett irányelv 23. cikke hozzáférést biztosít a kérelmező jogi tanácsadója számára a kérelmező iratanyagában levő – a hozott vagy meghozandó határozat alapjául szolgáló – információkhoz.
- 63 Következésképpen a keresetindítási határidő csak akkor tekinthető gyakorlatilag elégségesnek a hatékony jogorvoslati kérelem előkészítéséhez és benyújtásához, ha a kérelmezőnek az előző pontban említett eljárási garanciákhoz való hozzáférése e határidőn belül biztosított, aminek teljesülését a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

- 64 E tekintetben a munkaszüneti napokat és a szabadnapokat is magában foglaló tíznapos határidő nem tűnik gyakorlati szempontból elégtelennek a nemzetközi védelem iránti ismételt kérelmet elfogadhatatlannak nyilvánító határozat elleni hatékony jogorvoslati kérelem előkészítéséhez és benyújtásához, ami azonban a kérdést előterjesztő bíróság említett vizsgálatának tárgyát képezi.
- 65 A jelen ügyben ez annál is inkább igaz, mivel – amint az a jelen ítélet 14. pontjából kitűnik – az alapügy tárgyát képező nemzeti szabályozás előírja, hogy egyrészt, ha a közlés ajánlott levélben történik, e határidő három munkanappal meghosszabbodik, másrészt, ha a határidő lejártának napja szombatra, vasárnapra vagy munkaszüneti napra esik, a határidő említett lejártát a következő munkanapra kell halasztani, és a szabályok egyébiránt a jelen ügyben alkalmazásra is kerültek.
- 66 E körülmények között a 2013/32 irányelv 46. cikkével nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a munkaszüneti napokat és a szabadnapokat is magában foglaló tíznapos jogvesztő határidőt ír elő a nemzetközi védelem iránti ismételt kérelem elfogadhatatlanságát megállapító határozat elleni jogorvoslati kérelem előterjesztésére vonatkozóan, feltéve, hogy az ilyen határozattal érintett kérelmezőknek a nemzetközi védelmet kérelmezők számára az uniós jog által biztosított eljárási garanciákhoz való tényleges hozzáférése biztosított e határidőn belül, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.
- 67 A fenti megfontolásokra tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2013/32 irányelv 46. cikkét a Charta 47. cikkével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely a nemzetközi védelem iránti ismételt kérelem elfogadhatatlanságát megállapító határozat elleni jogorvoslati kérelem előterjesztésére vonatkozóan a munkaszüneti napokat és a szabadnapokat is magában foglaló tíznapos, az ilyen határozat közlésétől kezdődő jogvesztő határidőt ír elő abban az esetben is, ha az érintett kérelmező e tagállamban nem választott lakcímet, és így e közlésre az e kérelmek vizsgálatára hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság székhelyén kerül sor, feltéve, hogy először is, e kérelmezőket tájékoztatják arról, hogy amennyiben a kérelmükre vonatkozó határozat közlése céljából nem választottak lakcímet, e nemzeti hatóság székhelyét tekintik az e célból megjelölt címnek, másodsor, az említett kérelmezőknek az e székhelyhez való hozzáférése vonatkozó feltételek nem nehezítik meg túlzottan azt, hogy ezen utóbbiak megkapják az őket érintő határozatokat, harmadszor, az uniós jog által a nemzetközi védelmet kérelmezők számára előírt eljárási garanciákhoz való tényleges hozzáférés biztosított e határidőn belül, és negyedszer, tiszteletben tartják az egyenértékűség elvét. A kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia, hogy az alapügy tárgyát képező nemzeti szabályozás megfelel-e ezeknek a követelményeknek.

A költségekről

- 68 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

A nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i 2013/32/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 46. cikkét az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely a nemzetközi védelem iránti ismételt kérelem elfogadhatatlanságát megállapító határozat elleni jogorvoslati kérelem előterjesztésére vonatkozóan a munkaszüneti napokat és a szabadnapokat is magában foglaló tíznapos, az ilyen határozat közlésétől kezdődő jogvesztő határidőt ír elő abban az esetben is, ha az érintett kérelmező e tagállamban nem választott lakcímet, és így e közlésre az e kérelmek vizsgálatára

hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság székhelyén kerül sor, feltéve, hogy először is, e kérelmezőket tájékoztatják arról, hogy amennyiben a kérelmükre vonatkozó határozat közlése céljából nem választottak lakcímet, e nemzeti hatóság székhelyét tekintik az e célból megjelölt címnek, másodszor, az említett kérelmezőknek az e székhelyhez való hozzáférésére vonatkozó feltételek nem nehezítik meg túlzottan azt, hogy ezen utóbbiak megkapják az őket érintő határozatokat, harmadszor, az uniós jog által a nemzetközi védelmet kérelmezők számára előírt eljárási garanciákhoz való tényleges hozzáférés biztosított e határidőn belül, és negyedszer, tiszteletben tartják az egyenértékűség elvét. A kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia, hogy az alapügy tárgyát képező nemzeti szabályozás megfelel-e ezeknek a követelményeknek.

Aláírások